



Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 1349/14
20.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе Града Београда, ради поништаја решења туженог XIX-06 број: 581-148/2013 од 11.12.2013. године, у предмету признавања статуса ратног војног инвалида-понављање поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту, Сектора за борачку и инвалидску заштиту Градске управе Града Београда, XIX-06 број: 581-148/2013 од 11.12.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, тачком 1. диспозитива, дозвољено је понављање поступка по службеној дужности у предмету А.А. из ..., ул. ... бр. ..., окончаног решењем Управе за борачку и инвалидску заштиту Градске управе број: 58.2-414 од 12.07.2001. године (омашком означено бројем: 58.0-2-414) и тачком 2. је то решење, којим је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида VIII групе са 40% војног инвалидитета са правом на личну инвалиднину у месечном новчаном износу 8% од основа, почев од 01.02.2000. године, па надаље за стално, поништено. Трећом тачком диспозитива је поништено решење Одељења за финансије, привреду и друштвене делатности Општинске управе Нови Београд број 580-5/2000 од 14.03.2001. године и решено да се А.А. не признаје својство ратног војног инвалида због неиспуњавања законом прописаних услова, док је тачком 4. диспозитива констатовано да ће се питање

повраћаја неосновано примљеног новчаног износа личне инвалиднине решити у посебном поступку.

Тужбом поднетом Управном суду дана 27.01.2014. године тужилац је оспорио законитост решења туженог наводима који указују на све законом прописане разлоге из којих се тужба може поднети. Истакао је да је био учесник рата на територији бивше Републике Српске Крајине у периоду означеном у Уверењу о начину и околностима повређивања број: 02-38-1/2000 од 31.01.2000. године и изјави команданта пуковника Б.Б. Ов бр. 667 од 27.01.2000. године, а што произлази и из других доказа (војне књижице, потврде), те му у смислу одредби члана 2. став 1. тачка 5. Закона о правима бораца и ратних војних инвалида припада статус борца, с обзиром на повреде означене у поменутих доказима, као и статус ратног војног инвалида у смислу одредбе члана 3. тачка 1. истог закона јер је повређен при извршавању војног задатка, са степеном инвалидности услед те повреде утврђеним налазом и мишљењем лекарске комисије број 211 од 29.02.2000. године, број 414 од 18.05.2000. године и број 125 од 20.02.2011. године. Указао је да нису тачни наводи туженог да је тужилац остварио право на статус ратног војног инвалида на основу фалсификоване исправе јер је тужилац своје право остварио на основу документације коју је првостепени орган означио у свом решењу број: 580-5/2000, тако да уверење број 104 уопште није коришћено у овој управној ствари, већ је у доказном поступку достављена двострука документација и то медицинска документација из тог периода и уверење број: 02-38-1/2000 године, те изјава команданта број 667 од 27.01.2000. године, па је тек након што је тужилац остварио и уживао статус ратног војног инвалида и након дужег времена првостепени орган затражио од тужиоца да му достави уверење о начину и околностима повређивања издато од војне јединице, иако је опште познато да се Војска Југославије повукла са територије РСК до 19.05.1992. године, а да су јединице Војске РСК расформиране дејством хрватске операције „Олуја“ 05.08.1995. године, с тим што је тужилац успео да преко Бироа РСК добије оспорено уверење, али му је и тада, као и сада непознато каквим печатом ВП 9104 је то уверење оверено. Додао је да сматра да уверење број 104 није произвело никакво правно дејство, нити је тужилац трпео материјална и нематеријална давања за исход тог уверења, те су нетачни наводи туженог да је на основу уверења број 104 тужилац остварио право на статус РВИ, с обзиром да је исто достављено након остваривања права на статус РВИ. Још је навео да му тужени дана 10.01.2014. године није омогућио да изврши увид у списе предмета, посебно у записник о извршеном вештачењу, број: 234-2-1628/13, нити да се изјасни о личности вештака. Такође је навео да је за остваривање права на статус ратног војног инвалида надлежном органу доставио доказе из члана 77. став 3. Закона о правима бораца и уверење о начину и околностима повређивања број 02-38-1/2000 године издато од надлежног органа (Бироа РСК), па је нејасно из којих разлога је првостепени орган и тражио уверење војног органа из члана 81. наведеног закона, када се случај тужиоца не може подвести под овај члан јер је тужилац борац по члану 2. тачка 5., а ратни војни инвалид по члану 3. тачка 1. цитираног закона. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење XIX-06 број 581-148/2013 од 11.12.2013. године поништи и остави на снази решење Општинске управе Нови Београд-Одељења за финансије, привреду и друштвене делатности број: 580-5/2000 од 14.03.2001. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09)

и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, тужиоцу је решењем Општинске управе Нови Београд, број: 580-5/2000 од 14.03.2001. године признато својство ратног војног инвалида VII групе са 50% војног инвалидитета с правом на личну инвалиднину у припадајућим месечним новчаним износима сходно закону, а одбијен је захтев тужиоца за проширење основа инвалидитета по основу психичког обољења. У поступку ревизије, решењем Управе за борачку и инавалидску заштиту Градске управе број: 58.2-414 од 12.07.2001. године наведено решење је поништено и одлучено да се тужиоцу признаје својство ратног војног инвалида VIII групе са 40% војног инвалидитета са правом на личну инвалиднину у месечном новчаном износу 8% од основа, почев од 01.01.2000. године, за стално. На основу извештаја Министарства одбране, Војнобезбедносне агенције Инт. Број: 684-42 од 21.08.2013. године првостепени орган је дошао до сазнања да је у поступку провере веродостојности доказа у предмету остваривања својства ратног војног инвалида А.А., утврђено да је уверење ВП 9104 Петрова Гора број 104 од 30.03.1995. године фалсификат. Вештачење печата на том уверењу извршио је Национални криминалистичко-технички центар Управе криминалистичке полиције МУП-а Републике Србије (записником о вештачењу 03/4-7 број: 234-2-1628/13). Закључивши да наведено сазнање представља нов доказ у смислу одредбе члана 239. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку и разматрајући поново списе предмета, тужени орган је утврдио да су у конкретном случају испуњени услови из члана 92. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, као и услови из члана 239. став 1., члана 240. став 1., 247. став 2. и члана 248. за понављање поступка, па је омогућивши тужиоцу сагласно члану 9. и 133. Закона о општем управном поступку да се пред првостепеним органом лично изјасни о свим релеватним доказима на којима се заснива понављање поступка, у поновљеном поступку, оцењујући раније, и новоприложене доказе, утврдио да тужилац не испуњава услове из члана 3. став 1. тачка 1. у вези са чланом 2. став 1. тачка 5. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, за признавање својства ратног војног инвалида јер не поседује правно ваљане доказе у смислу члана 81. наведеног закона. Налазећи и да је претходно првостепени орган правилно, применом одредбе члана 250. Закона о општем управном поступку привремено обуставио исплату личне инвалиднине тужиоцу до правоснажности решења о својству ратног војног инвалида, тужени је применом одредбе члана 248. донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), је прописано да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону. Одредбом члана 240. став 1. наведеног закона је прописано да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности. Одредбом члана 247. став 2. истог закона је прописано да, кад је то према околностима случаја могуће, а у интересу је убрзања поступка, надлежан орган може, чим утврди постојање услова за понављање, прећи на оне радње поступка које треба поновити, не доносећи посебан закључак којим се понављање дозвољава. Одредбом члана 248. овог закона је прописано да на основу података прибављених у ранијем и у поновљеном поступку, орган доноси решење о управној ствари која је била предмет поступка и њиме може решење, које је било предмет понављања поступка, оставити на снази или га заменити новим. У случају замене

решења, с обзиром на све чињенице и околности, орган може раније решење поништити или укинути.

Одредбом члана 154. истог закона је прописано да исправа коју је у прописаном облику издао државни орган у границама своје надлежности, односно предузеће или друга организација у оквиру законом повереног јавног овлашћења (јавна исправа) доказује оно што се у њој потврђује или одређује. Исправа може бити прилагођена електронској обради података (став 1.); у поступку доказивања микрофилмска копија исправе, односно репродукција те копије изједначава се са исправом из става 1. овог члана ако је микрофилмску копију, односно репродукцију те копије издао орган у границама своје надлежности, односно законом повереног јавног овлашћења (став 2.); допуштено је доказивати да су у исправу, односно микрофилмској копији исправе или репродукције те копије чињенице неистинито потврђене или да је сама исправа, односно микрофилмска копија исправе или репродукција те копије непрописно састављена (став 3.). Допуштено је доказивати да микрофилмска копија исправе, односно репродукција те копије није верна оригиналу (став 4.). Одредбом члана 155. овог закона је прописано да ако је на исправу нешто прецртано, остругано, избрисано или уметнуто или ако на исправу постоје какви други спољни недостаци, службено лице које води поступак оцениће према свим околностима да ли је тиме и у којој мери умањена доказна вредност исправе, или је исправа потпуно изгубила доказну вредност за решавање у управној ствари у којој се води поступак. Одредбом члана 161. истог закона прописано је да органи издају уверења, односно друге исправе (сертификате, потврде и др.) о чињеницама о којима воде службену евиденцију (став 1.); уверења и друге исправе о чињеницама о којима се води службена евиденција морају се издавати сагласно подацима из службене евиденције. Таква уверења, односно друге исправе имају значај јавне исправе (став 2.); ако странка, на основу доказа којима располаже, сматра да јој уверење, односно друга исправа о чињеницама о којима се води службена евиденција није издата у складу са подацима из те евиденције, може захтевати измену или издавање новог уверења, односно друге исправе. Орган је дужан да донесе посебно решење, ако одбије захтев странке да јој измени или изда ново уверење, односно другу исправу. Ако у року од 15 дана од дана подношења захтева за измену или издавање новог уверења, односно друге исправе, то не буде учињено, странка може изјавити жалбу као да је њен захтев одбијен. Одредбом члана 162. овог закона прописано је да органи издају уверења, односно друге исправе и о чињеницама о којима не воде службену евиденцију, ако је то законом или другим прописима одређено. У том случају, чињенице се утврђују у поступку прописаном одредбама ове главе (став 1.); уверење, односно друга исправа издата на начин предвиђен у ставу 1. овог члана не обавезује орган коме је поднесена као доказ и који треба да решава о управној ствари. Тај орган може поново утврђивати чињенице наведене у уверењу, односно другој исправу (став 2.); уверење, односно друга исправа се странци издаје, односно решење о одбијању захтева доноси и странци доставља у року од 30 дана од дана подношења захтева, а ако се тако не поступи, странка може изјавити жалбу као да је њен захтев одбијен (став 3.).

Одредбом члана 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида, и породица палих бораца („Службени лист СРЈ“, бр. 24/98, 28/98 и 25/00), ставом 1. тачка 1. је прописано да је борац југословенски држављанин који је у рату вршио војне дужности или друге дужности ради одбране суверености, територије, независности и уставног поретка Савезне Републике Југославије, односно који је, сагласно тачки 5. истог члана вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Одредбом члана 3. наведеног закона, ставом 1. је прописано да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је задобио

рану, повреду, озледу или болест, па је због тога наступило оштећење његовог организма најмање за 20% и то сагласно тачки 1. овог члана, вршећи војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или у оружаном акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. овог закона.

Одредбом члана 77. истог закона је прописано да се чињеница да је рана, повреда или озледа задобијена под околностима из члана 2., члана 3. тачка 2. и 3. и члана 7. и 9. овог закона утврђује само писаним доказним средствима из времена када је рана, повреда или озледа задобијена. Изјава странке и других лица, без обзира на то у ком облику је дата, не сматра се писаним доказним средством (став 1.); изузетно од одредбе из става 1. овог члана чињеница да је рана, повреда или озледа задобијена под околностима из члана 2. став 1. тачка 5. овог закона, као и у ратном заробљеништву, у вези са тим околностима, доказује се свим доказним средствима у поступку по захтеву за признавање својства војног инвалида поднесеном до 31. децембра 1999. године (став 2.); писаним доказним средством, у смислу става 1. овог члана, за утврђивање чињенице да је рана, повреда или озледа задобијена под околностима из члана 2. и члана 3. тачка 2. и 3. овог закона сматра се медицинска документација о лечењу која потиче из периода док су трајале те околности, а најдоцније годину дана од дана престанка тих околности (став 3.); чињеница да је болест наступила под околностима из члана 2. и члана 3. тачка 2. и 3. овог закона утврђује се само на основу медицинске документације која потиче из периода док су трајале те околности, а најдоцније до истека две године од дана њиховог престанка (став 4.); чињеница да је болест наступила под околностима из члана 8. овог закона утврђује се само на основу медицинске документације која потиче из времена службе у Војсци Југославије и периода од 30 дана по отпуштању из Војске Југославије (став 5.).

Одредбом члана 81. став 1. наведеног закона прописано је да ће јединица или установа Војске Југославије надлежна за војно лице које је под околностима из члана 2. став 2., члана 3. тачка 2. и члана 7. овог закона задобило рану, повреду или озледу услед које је наступило оштећење организма, односно које под тим околностима погине или умре, покренути одмах, по службеној дужности, односно на захтев правно заинтересованог лица, поступак ради утврђивања узрока и околности под којима је то лице рањено, поврђено, озлеђено, односно погинуло или умрло, а ставом 3. да ће по завршеном поступку, надлежна војна јединица или војна установа, односно надлежни орган издати правно заинтересованом лицу уверење о околностима под којима се случај догодио, ради остваривања права по овом закону. Одредбом члана 92. наведеног закона, ставом 1. је прописано да се поступак за решавање о правима по овом закону, окончаног решењем против кога нема редовног правног средства у управном поступку, може обновити и по истеку рокова предвиђених за обнову поступка у савезном закону којим се уређује општи управни поступак.

Полазећи од напред изнетог чињеничног стања и цитираних законских одредби, основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да оспорено решење није законито. Наиме, према ставу Управног суда утврђеног на 56. седници свих судија Управног суда одржаној дана 14.12.2015. године, нема услова за понављање поступка окончаног решењем о признавању права из области борачко-инвалидске заштите донетог на основу уверења или медицинске документације из члана 77. у вези члана 81. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца по основу члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку, уколико пре доношења одлуке о понављању поступка није утврђено да је решење донето као последица дела кажњивог по Кривичном закону, на основу правоснажне пресуде Кривичног суда или ако орган који води поступак није утврдио постојање кривичног дела у случају да се кривични поступак не може спровести. Како се оспорено решење заснива на сумњи у

веродостојност уверења Војне поште 9104-Петрова гора-Војнић, број 104 од 30.03.1995. године створеној на основу Записника о вештачењу Националног криминалистичко-техничког центра Управе криминалистичке полиције, Дирекције полиције, Министарства унутрашњих послова 03/4-7 број: 234-2-1628/13, а не на спроведеном одговарајућем кривичном поступку у коме би се ова сумња доказала као истинита, те како се у списима налази кривична пријава Одсека за борачко-инвалидску заштиту, Одељења за друштвене делатности, Управе градске општине Нови Београд, број: П-580-354/13 од 02.12.2013. године послата 09.12.2013. године Првом основном јавном тужилаштву у Београду, поднета против тужиоца због кривичног дела преваре из члана 208 КЗ РС и кривичног дела фалсификовања службене исправе из члана 355. и члана 356. став 1. тачка 5. КЗ РС, али о исходу ког поступка нема података у списима, то је оспорено решење обухваћено битном повредом одредаба правила поступка прописаном чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), јер чињенично стање у списима предмета не упућује на решење какво је дато у диспозитиву оспореног решења, па је исто морало бити поништено.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције који произлази из садржине тужбе, Управни суд је нашао да овај предлог није основан. Ово стога, што је надлежни орган дужан да отклони повреду правила поступка на које му је указано овом пресудом, те нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку.

Следом изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 20.05.2016. године, 4 У. 1349/14

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић